

TUDI TO SEM

KDO: Srečko Ličen
DELOVNO MESTO: knjižničar

Knjižnica je tvoj tempelj. Z mirom in urejenostjo želiš pustiti svoj pečat obiskovalcem knjižnice. Kako to uspeš uravnovesiti z mladostniško razigranostjo, klepetavostjo in sproščenostjo dijakov, ki se največkrat zadržujejo pri tebi?

Včasih so bile knjižnice morda res podobne templjem, če ne po videzu, pa vsaj po vzdušju, ki jih je prevevalo. Vanje so zahajali astronomi, filozofi, dinasti in svečeniki, saj drugi niti niso znali brati. Vlada-ri so tekmovali med seboj, kdo bo imel večjo knjižnico. Zmagovalci v vojnah so vedno oplenili tudi knjižnice poražencev in s temi »voj-nimi trofejami« obogatili svoje.

Danes se v knjižnice še vedno ste-ka vsa modrost človeštva. Čeprav je na voljo večini ljudi, je kar ne znajo ali nočejo koristno uporabiti.

Knjižnica na naši šoli je namen-jena le našim dijakom in njihovim (m)učiteljem. Z večino smo v pri-jateljskih odnosih, kdaj pa kdaj se zalomi le pri upoštevanju hišnega reda. Saj veste, pravila so zato, da se jih krši.

Kadar so dijaki utrujeni od pisan-ja sms-ov in telefoniranja, se pogos-to zatečejo v knjižnico, ker vedo, da so taka početja tu prepovedana. Občasno pa kdo vendarle podleže

skušnjavi in začne kaj tipkati po svoji pametni napravi. Takrat od pulta ponavadi zagrmí: »Izklopi!«

Nekateri pridejo v čitalnico malo posedet, drugi se pridejo skrit, ko špricajo kakšno uro, tretji dela-jo domačo nalogo, nekaj pa se jih celo uči.

Razen tega je vzdušje v knjižnici malo bolj sproščeno kot v razredu, saj lahko dijaki uživajo v petdesetih odtenkih tišine.

Močno si vpet v organizaci-jo dogodkov v svojem domačem okolju, predvsem pri organizaci-ji Graparskega kravnevala. Za-kaj se ti zdi pomembno ohranjati tradicijo kraja?

V Idriji, od kjer prihajam, smo že kot mulci vsi radi hodili v maškarce. Mogoče tudi zato, ker smo si, skriti pod masko, upali ušpičiti kakšno lumparijo, ki si je sicer ne bi. Zamečki »Kravne-vala« segajo v začetek 80-ih let v prejšnjem stoletju, ko smo začeli s kravo, potem pa vsako leto doda-jali po kakšno žival, prevozno sred-stvo in nove in nove like v povor-ko. Marsikdaj se v celem letu na placu ni zbralo toliko ljudi, kot prav za Pusta. Še vedno dobiva-mo pohvale od sokrajanov. To nas je tudi obdržalo skupaj, da se še vedno matramo in norimo po Id-

riji. V društvu imamo tudi mlajšo generacijo, še vedno pa se ta stari nočemo posloviti. Kdaj se pohe-camo, da bomo čez x let Kravne-val naredili kar v hotelu Pr' ta me-hkih. Do takrat pa bomo vsako leto za Pusta v soboto in torek na placu. Pridite nas kaj pogledat, hrano in pijačo vam damo zastonj.

Kdor nima časa za ogled pri-reditve, si nas lahko ogleda na <http://www.kpdg-drustvo.si>

Letošnje šolsko leto smo pričeli brez tebe, v knjižnici je bila tema, kar je nenavadno in kar so opazi-li tudi dijaki. Se je kje na poti pokvaril tvoj jekleni konjiček ali so bili razlogi drugje?

Do sedaj sem imel s prevoznimi sredstvi kar srečo (trkam na les), da se mi niso pretirano kvarila. To-rej je bil razlog za mojo odsotnost drugje. Poleg tega da sem hotel šoli čim več prihraniti pri računu za elektriko, zato tema v knjižnici, sem spet postal ata. Prvi teden pou-ka sem sicer prihajal po nekaj ur na dan, da sem dijakom razdelil knjige iz učbeniškega sklada, nato sem se zopet posvetil povečani družini. Očetovski dopust je kar prehitro minil in zdaj v šolski knjižnici spet gori luč. Če me boste kdaj videli s podočnjaki, za te gotovo ne bo kri-vo žuranje, ampak ...

VUGIN KOTIČEK

»Sam kritizirat znaš,« je komentiral zadnjo kolumno v Latniku moj sin, bivši dijak naše šole. »Zadnjič si kritizirala govorjenje dijakov, sedaj pa njihovo obnašanje. Kakšno sliko si bodo ustvarili bralci o tebi na podlagi napisanega?« Sledilo je nekaj o moji zapetosti in zateženosti. Bolj kot sem se branila in zagotavljala, da so moji nameni dobronamerni, manj prepričljiva sem bila pri utemeljevanju svoje vzgojne strategije. Doumela sem, da ima prav. Sin se je spraševal, kaj je narobe z mano, da opozarjam na samoumevna, normalna znamenja občutljivega obdobja, v katerem se nahajajo srednješolci. Namesto da bi poudarjala iskristnost, ustvarjalnost in motiviranost mladostnikov, ki me vedno znova navdušujejo s svojimi izvirnimi vprašanji, inteligentnimi odgovori in originalnimi rešitvami, s katerimi ohranjajo mojo miselno gibkost, se ustavljam ob zanemarljivih malenkostih in obrobnostih. Tipično slovensko? Morda žensko učiteljsko? Ne vem. Naj bo tokrat drugače. Spomnim se, kako sem bila na svoje dijake in to, da sem njihova učiteljica, ponosna lani, ko smo si v SNQ Nova Gorica ob obeleževanju kulturnega praznika ogledali Molierovega Tartuffa. Ko sem zapuščala gledališče in čakala, da bi se kateri od dijakov ne »izgubil«, sta pristopili k meni odrasli obiskovalki in pohvalili odzivnost naših dijakov. Povedali sta, da delata v šolstvu in da sta bili presenečeni nad zavidljivo kulturo obnašanja naših mladih gledalcev v nasprotju z izkušnjami, ki jih imata sami kot spremljevalki mladih na kulturnih prireditvah. Zahvalila sem se in jima zagotovila, da je tudi od izbrane predstave in njene kvalitete odvisno, ali jo mladi sprejmejo ali ne, ker so pač neprizanesljivi kritiki, ki nagradijo odlično in brezkompromisno zavrnejo slabo. Na šoli se trudimo, da jim ponudimo v ogled najkvalitetnejše predstave in dogodke ter jih tako vzgajamo v kritične obiskovalce, ki znajo prepoznati in ceniti kakovost. To je le utrinek iz moje pedagoške prakse. In takih je bilo mnogo. Zadnjič sem se počutila poklicno izpolnjeno, ko smo sredi Kobarida ob spomeniku Simonu Gregorčiču z dijaki skupinsko recitali njegovo Soči. Vedno znova pa mi je med mladimi lepo, ko ljub utrujenosti, vročini ali mrazu zbrano prislunkejo vedenju, ki jim ga ponujajo profesorji ali lokalni vodiči na ekskurzijah. Sinu sem hvaležna, ker me je opomnil, prizemljal in primoral, da sem do svojega pisanja v Latniku zavzela potrebno kritično razdaljo in ponovno domislila, kakšno moč ima beseda in kako hitro je lahko njen učinek drugačen od nameravanega.

...OD PILONOVCEV

EKSPERIMENTALNI TEDEN NA KOVKU

Zadnji teden v septembru ter prvi teden v novembru smo učenci 2. in 3. letnika gimnazijskega programa SŠVP preživeli v taborniškem domu na Kovku, kjer smo opravljali eksperimentalne vaje, namenjene povečanju znanja ter praktičnih izkušenj povezanih z naravoslovni-mi predmeti.

Na Kovk smo se odpravili z linijs-kim avtobusom, se nastanili ter brez zavlačevanja začeli z vajami iz kemi-je, ki so zajemale vso do sedaj pre-delano snov. Po končanem prvem delu smo povečerjali in se hitro pos-vetili vajam iz fizike, ki so prav tako zajemale snov prvega in drugega

letnika ter potekale do poznih ur ter nas popolnoma izčrpale. Naslednje jutro smo se takoj po zajtrku pos-vetili še vajam iz biologije, ki so za-jemale tekočo snov – genetiko in dedovanje; po predelani snovi smo znanje še utrdili z vajami.

S tem smo zaključili svoje dolžnosti, pojedli kosilo, pospravi-li dom ter se peš odpravili proti Ajdovščini. Menim, da nam bodo eksperimentalne vaje ostale v lep-em spominu, saj smo se veliko naučili in se ob tem (večinoma) tudi zabavali.

Jana Kete, 2. b

OBISK FRANCOSKEGA PISATELJA

*Zip, clac, badaboum.
J'aime le bruit que font les mots.
-B. Friot*

S temi besedami smo deževen dan začele dijakinje drugega, tretjega in četrtega letnika, ki se kot drugega tujega jezika učimo francoščino. Na našo šolo je v torek, 6. oktobra 2015, prišel francoski pisatelj, gospod Bernard Friot.

Najprej nam je prebral svojo krat-ko zgodbico, ki govori o zvokih, ki jih slišimo vsak dan (zip, clac, bad-aboum ...). Za tem smo z njim izvedli krajši intervju, ki smo ga tudi posne-li, da ga bomo lahko kasneje uredili. V nadaljevanju zanimivega literarne-ga dne nam je gospod Friot pripravil dve nalogi povezani s pisanjem zgod-bic. Pri prvi smo se razdelili v sku-

pine, vsaka je dobila čisto običajen vsakdanji predmet (nahrbtnik, krpo za brisanje table, stol, plasten-ko vode). Iz vprašanj, ki bi jih lah-ko postavili tem predmetom, smo nato napisali zgodbice, jih prebrali in se ob tem prav prisrčno nasme-jali. Če je bilo prej vzdušje še neko-liko napeto in nesproščeno, smo se ob tej nalogi povsem sprostili in udomačili. Nastale so štiri različne zgodbice z enakim koncem, saj nam je gospod Friot povedal, s kakšnim stavkom se mora naše dogajanje v zgodbi zaključiti.

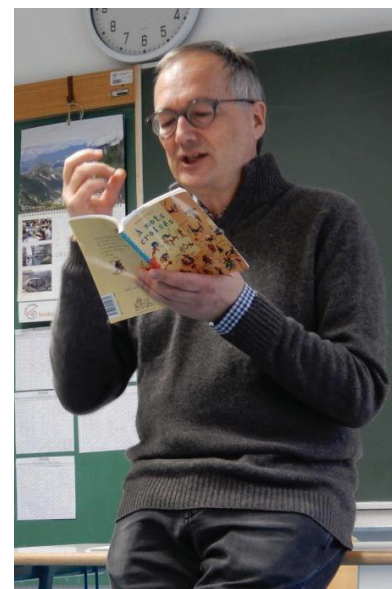
Čas, ki je bil namenjen našemu druženju, se je hitro iztekel. Za konec nam je pisatelj prebral svo-jo zgodbico z enakim koncem, kot je bil naš, in nam predstavil še ne-

kaj svojih del.

Dan je bil zelo zanimiv in razgiban. Učenje jezika pa je skozi igro in bolj sproščen način dela lažje kot delo v razredu, zato se takih obiskov ved-no veselimo. Seznanile smo se še z enim delčkom kulture tuje države, kar nas je zagotovo obogatilo. V pričakovanju novega obiska ter novih možnosti za učenje francoščine in spoznavanje francoske kulture smo se nasmejane odpravile k pouku.

Monsieur Friot, merci pour le visit.

Ana Kovač, 4. a

OBISK DOMA STAREJŠIH OBČANOV

Dne 1.10.2015 smo se dijaki 4. letnikov izbirnega predmeta Glasbeno izražanje odpravili (GIZ) v Dom starejših občanov v Ajdovščini. Dom je namreč praznoval 32. obletnico delovanja, k popestritvi programa pa smo pripomogli tudi GIZ-ovci. Na nastop sta nas pripravljali profesorici Vida Červ in Metka Jereb.

Na prireditvi se je najprej predstavil zbor Doma starejših občanov, nato je sledil govor gospe direktorice, ki se je zahvalila vsem starejšim in osebjem za zaupanje in oskrbo, temu je sledil nastop nas GIZ-ovcev. Najprej smo odigrali skladbo na Orf-

fova glasbila, za tem pa ob spremljavi kitare zapeli še dve ljudski pesmi. Poslušalci so se očitno zabavali, saj so se nam med petjem ljudskih pesmi pridružili. Po nastopu so nas nagradili z burnim aplavzom in pogostitvijo.

K razmišljanju, da v življenju ni nikoli prepozno, da uresničimo svoje sanje, nas je spodbudil nastop pevskega zbora Doma starejših občanov iz Ajdovščine. Prav tako so nam do srca segle iskricke, ki so se kazale v očeh starejših. Govorile so o hvaležnosti za vsako, še tako majhno, pozornost.

Elena Mišigoj, 4.č

TEKMOVANJE IZ SLADKORNE BOLEZNI

V petek, 16. oktobra 2015, je na naši šoli potekalo vsakoletno šolsko tekmovanje iz poznavanja sladkorne bolezni. Tudi letos je bilo za-

nimanje med dijaki za to zahrbtno bolezen sodobnega časa zelo veliko, saj se ga je udeležilo kar 117 dijakov. V primerjavi s preteklimi leti je bil preizkus tokrat nekoliko težji, o čemer govorijo tudi rezultati, saj je število doseženih priznanj med dijaki precej nižje kot prejšnja leta. Trije dijaki z najvišjim številom doseženih točk se bodo 21. novembra udeležili državnega tekmovanja.

Sama se tekmovanja iz sladkorne bolezni udeležujem že več let, zato sem se tudi letos odločila, da se pre-

izkusim in vidim, kakšno je moje znanje tokrat. Izvedela sem veliko novih in koristnih informacij glede sladkorne bolezni in prehrane, ki se je moramo držati tudi mi, ne samo sladkorni bolniki, če želimo ostati zdravi. Tega se bom zagotovo poskušala tudi sama držati. Prav tako sem vesela, da sem na šolskem tekmovanju osvojila bronasto priznanje. Svoje znanje nameravam v prihodnjih letih še nadgraditi.

Kristina Pregelj, 2.d

KONCERT ŽELJKA JOKSIMOVIČA

V soboto, 17. oktobra 2015, smo se dijaki prvih letnikov gimnazije Veno Pilon iz Ajdovščine v okviru obveznih izbirnih vsebin odpravili na koncert Željka Joksimovića v Ljubljano. Ker smo v Stožice prispeli že ob 20. uri, se nam je kljub dobri družbi čas, ko smo na mrazu čakali začetek nastopa, malce vlekel. Toda izplačalo se je, saj nas je Željko navdušil tako s svojim petjem kot tudi s karizmo in dobro voljo. Že ob prvi pesmi smo se povsem vživeli v dogajanje, ujeli ritem, začeli ska-

kati, peti in vriskati. Nastop je trajal približno dve uri in pol, ki pa sta minili izjemno hitro, saj vemo, da zna čas v lepih trenutkih bliskovito teči. Po zadnji odpeti pesmi smo se z nasmehi na obrazu in s hripavimi glasovi, toda polni energije odpravili nazaj domov s posebno izkušnjo, ki si jo bomo tako mi kot tudi Željko verjetno zapomnili za zmeraj.

Špela Blagonja, 1. a

EX TEMPORE

Na povabilo Medobčinskega društva prijateljev mladine Ajdovščina smo se dijakinja Ana Špacapan, Nina Štanfel, Adriana Ronkali in Kristina Le Ulaga 8. oktobra 2015 udeležile likovne-

ga ekstempora v Piranu. O tem, kako ustvarjalen dan smo likovniki preživeli, govorijo tudi nastale umetnine.

D.P.

ZA OTROKE V TEDNU OTROKA

Dijaki tretjega letnika predšolske vzgoje v okviru učenja instrumenta pri predmetu ustvarjalno izražanje izdelamo glasbeno pravljico. Vsak dijak si sam izbere pravljico, nato pa glede na njeno vsebino pri pouku in doma ustvarjamo svoje lastne skladbice, s katerimi dopolnimo pravljico. Nekaj glasbene spremljave pa lahko predstavljajo že obstoječe skladbe oz. njihovi deli. Tako iz pravljice

nastane glasbena pravljica, ki jo predstavimo sošolcem.

Lani je nastalo kar nekaj zanimivih glasbenih pravljic in eno izmed njih smo letos s pridom uporabili v Tednu otroka. Z njo smo razveselili otroke iz okoliških vrtcev. Medse smo jih povabili v četrtek, 8. oktobra, in jim dan popestrili z glasbeno pravljico po literarni predlogi.

Čeprav je šlo za razmeroma kratek

nastop, pa smo vanj vložili veliko truda in priprave. Poleg učenja teksta in urjenja v izvedbi glasbenih vložkov je bilo potrebno načrtovati in pripraviti sceno ter priskrbeti pripomočke. Pri pripravi sta nam pomagali profesorici Metka Jereb in Neda Sancin, ki sta vseskozi spremljali naše delo, nas usmerjali ter dajali predloge, pripombe in tudi pohvale. Nalogo smo sprejeli kot izziv in priložnost, da se preizkusimo v spretnostih, ki so pomembna izkušnja na naši poklicni poti.

Po predstavi smo skupaj z otroki še rajali, zapeli nekaj pesmic in tako zaključili v prijetnem vzdušju. Navidez droben dogodek je dokaz, da nas v življenju osrečujejo že majhne stvari, ki pa včasih od nas terjajo veliko truda.

Dijakinje iz 4. D

DAN JEZIKOV NA PILONU

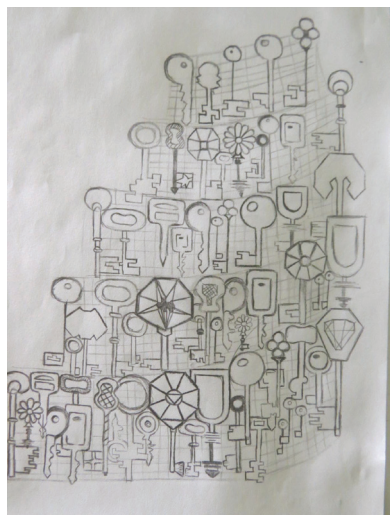

Letošnji svetovni dan jezikov, 27. september, smo na predlog profesorjev obeležili v duhu Babilonskega stolpa. Zgodba o Babilonskem stolpu je tematsko povezovala projekt, ki je potekal pri pouku tujih jezikov, materinščini in likovni vzgoji.

Dijaki 1. letnikov smo pri pouku v različnih jezikih brali sveto-pisemsko zgodbo in jo primerjali z materinščino. Ob tem pa usvojili kar nekaj besedišča. Pri likovni vzgoji smo se posvetili obliki in

izgledu Babilonskega stolpa. Tako smo po razredih iz različnih materialov izdelali več Babilonskih stolpov. Nastali so zelo zanimivi izdelki, ki so trenutno postavljeni na ogled v avli naše šole.

Larisa K., 1. a

Udeležili smo se dneva odprtih vrat v našem domačem podjetju Fructal